

2°. Het aantal der vogels is niet zoo groot, dat de eventueel aangebrachte schade aanzienlijk zou zijn.

3°. Mocht het aantal der vogels en daarmee de toegebrachte schade aanmerkelijk toenemen, dan kunnen ze door vriendschappelijk overleg met de eigenaars van „reigerbosschen” op zeer afdoende wijze worden bestreden, zooals reeds geschiedt.

4°. Het weerzinwekkend middel van het uitloven van premies op het dooden der vogels is dus ten eenenmale overbodig en ongewenscht.

5°. Eigenaars van reigerbosschen verdienen den dank van alle beschaafde menschen om de gastvrijheid, die ze (misschien soms tegen hun zin) verleen aan de prachtige reigers en aalscholvers.

Nog iets. Ik vraag nog altijd om opgaven, nauwkeurige opgaven. Ik heb op de kaart het aantal nesten vermeld, zooals mij dat is opgegeven. En kreeg ik nu van verschillende zijden berichten omtrent eenzelfde vestiging, dan liepen de getallen nog al eens uiteen: o. a. voor De Donck tusschen Bolnes en Slikkerveer varieerden de getallen van twintig tot tweehonderd.

Zou de waarheid in 't midden liggen?

Reigerkolonies in boomen.

1. Zwaagdijk, in een eendenkooi	± 50 paar.
2. Heemskerk, huize Marquette	± 120 »
3. Velzen, Waterland	± 80 »
4. Noordwijkerhout, Leeuwenhorst	
5. Warmond	
6. Wassenaar, Raaphorst	
7. Voorburg, Rusthof	10 »
8. Den Haag, Zorgvliet, Waaldorpsche Weg. . .	
9. Rijswijk, Huis te Werve	2 »
10. Maassluis, Sereinehoeve	40 »
11. Rotterdam, Diergaarde	70 »
12. Bolnes, De Donck	20—200 »
13. Ouden Rijn	30 »
14. Zuidland	100 »
15. Zuid-Beierland	100 »
16. Dreischor	250 »
17. Arnhemuiden	
18. 's Heer Arendskerke	46 paar (vorig jaar 72)
19. Axel	
20. Lekkerkerk	10 paar.
21. Nieuwpoort, Stadswal	
22. Vught, de Mawuck	honderden.
23. De Steeg, Middagterbosch	enkele.
24. Zwolle, Greve's bosch	10 paar.
25. » Feithbosch	Zeer vele.
26. Dalfsen, Mataram	
27. Paterswolde, Hooghullen	
28. Ulrum, Pansen en Bromo	40 en 10 paar.
29. Olterterp	
30. Cronjum	15 à 30 »
31. Piaam, eendenkooi	100 »
32. Heereveen, Oranjewoud	
33. Gaast, eendenkooi	100 »
34. Pieterburen	

Aalscholverkolonies.

35. Giethoorn	
36. Lekkerkerk, eendenkooi	1000 »
37. Giessendam, de Oude Giessen	
38. Axel	

Reigernesten in 't riet (blauwe reiger).

39. Naardermeer	3 paar.
---------------------------	---------

JAC. P. THIJSE.

UIT CALIFORNIË.

Heel vaak al hebben jongelui en goede vrienden van *De Levende Natuur* mij bij hun vertrek naar een ander studieland beloofd, bij gelegenheid in ons tijdschrift iets van hun persoonlijke zoölogische of botanische ontdekkingen en waarnemingen in den vreemde te vertellen. De Heer A. L. Hagedoorn, Biol. Cand. aan de Amsterdamsche Universiteit, nu op studie in Californië, is blijkens deze opstellen een van de weinigen die woord willen en konden houden, al laat hem de eigenlijke studie voor zijn dissertatie maar weinig tijd tot populair geschrift. Wij houden ons dankbaar aanbevolen voor meer dergelijke korte en levendige stukjes zelf beleefde zoölogie.

H.

JUNI IN ARKANSAS.

We komen zoo langzamerhand door de winter heen hier in Arkansas. Een enkele maal valt er nog wel eens wat sneeuw, maar de zon heeft al kracht genoeg in een dag alles weer op te ruimen. Voor de vogels komt nu een betere tijd. De roode kardinalen, die zoo weinig op hun plaats lijken in de sneeuw, misschien omdat ze zoo 'n tropisch effect maken, leven wat op. Hier en daar begint er al een met zanggeluidjes.

En de marmotten, de „groundhogs” zijn wakker en werken aan hun nesten met een prijszwaardige ijver. Aan de voet van de steile rotswand ten oosten van de railroad huist een heele troep. Ze zijn slecht te naderen, een riviértje gaat vlak langs de wand. Ik heb verscheiden malen geprobeerd ze te besluipen, terwijl er een lustig aan 't blaffen was, als een schor jong hondje, en heel maatvast ben ik voetje voor voetje op 't geluid afgegaan, maar altijd eindigde 't geblaf in een gerekt brommende toon, en de zanger ging naar huis. Ik heb er nu wat op gevonden, er gaat een smal paadje zoowat halfweg de wand. Aan 't eind is het door een instorting van de wand er boven geblokkeerd. Niets als een eekhoorn zou daar kunnen passeeren. Het pad is dan ook ongebruikt, en later welig overgroeid, zoodat het voortgaan hier en daar lastig genoeg is. Een rij ceders staat langs de heele lengte van 't pad, er boven of er onder kan zelfs een ceder geen vasten voet krijgen.

Op dit pad liggend, heb ik een goed overzicht over 't terrein tusschen de kreek en de railroad, en hier is ook de plek waar de groundhogs de struiken snoeien om takken voor hun nesten. Schuw als ze zijn, wagen ze zich niet graag ver van hun holen, en daardoor hebben de struiken tusschen de kreek en hun woning aftrek.

De onderste takken zijn al gebruikt; de zware dieren moeten zich rekken om de hoogere takken te bereiken. Soms ook klimt er een op de onbeholpen manier van een konijn een eindje langs de stam op, om na een paar flinke knauwen met tak en al neer te ploffen. Meest elken dag installeer ik me daar 's morgens al op mijn pad, met proviand, ~~en een~~ een goed boek ~~en een~~ jachtgeweer met het oog op kwartels.

Tegen tweeën wordt het me haast te warm in mijn observatiepost achter de twee grootste ceders halfweg op de rots. Eens ben ik zelfs kalm ingeslapen, toen mijn naaste burens, de rotseekhoorns, wat lang wegbleven. Ik heb mezelf daar een klein stukje van het pad verbreed, en ontdaan van de allerpuntigste keien.

Mijn naaste burens dan, zoodra ze over de eerste schrik heen zijn, zijn levendige, vlugge diertjes, die nooit moe worden te spelen, elkander na te hollen over de rots en de liggende cederstammen. En nieuwsgierig zijn ze ook. Als het wachten me wat lang duurt, kan ik ze altijd uit hun gaanderijtje lokken door even schel te fluiten. Je ziet dan niets meer dan een groenig, grijs kopje en een stukje van de gestreepte rug. Een valk, keffend hoog in de diepblauwe lucht, brengt de heele troep naar buiten. Soms is de agitatie zoo groot, dat twee, drie, naast elkaar te voorschijn springen en met hun platte, dunne staartjes wippend op de rand van een neergestorte plaat blijven zitten, als vogeltjes op een stokje, voortdurend converseerend in hun kwetterende ruzietoontjes.

De groote blauwe ijsvogels, die onder me, hebben zich gauw aan mijn tegenwoordigheid gewend; wel word ik nog iedere keer ingehaald met hun duivelsch proestlachen, maar niet zoodra lig ik languit achter mijn groene scherm of de rust keert weer.

De kraaien blijven schuw. Meest heb ik er twee of drie boven me, in de top van een van de maples, aan de rand van de helling, een tweehonderd voet boven mijn schuilplaats.

Na elfen is de meeste drukte voorbij, wel blijven de spechten onvermoeid doorhameren, en houdt het viertonige liedje van den sapsucker niet op te schallen; het lammergeblaas van de prachtige blauwe gaaien in de ceders, en het wat op onzen geelgors lijkende verhaal van de roode kardinaal verstommen, als de zon meer kracht krijgt, bijna geheel.

De ijsvogels, die den geheelen morgen nog niets deden dan schateren, beginnen dan aan hun ontbijt te denken. De meeste visch huist in 't stroompje, en wel op plaatsen, waar een ontwortelde boom, in het water gestort, een plek kalmer en dieper water heeft doen ontstaan. Op zoo'n groote stronk, in een van de bochten zijn ze dan ook verder op den dag meest te vinden, vertrouwelijk naast elkaar op een ver uitstekende wortel. Niets beweegt dan hun onevenredig groote kop, als ze zorgvuldig de allervetste uit een schooltje klein grut uitzoeken. Soms schieten ze tegelijk in de diepte.

Eerst trekken ze hun kop in, als in een slikbeweging, dan plotseling, laten zij zich voorover zakken en schieten met de platte schuitsnavel vooruit in de diepte. 't Is verwonderlijk, zoo snel ze weer aan de oppervlakte komen, aan de andere zijde van den boom, altijd met hun vischje, en altijd even luidruchtig. Soms zitten ze nog een heelen tijd met het spartelende vischje in den snavel rond te kijken, voor ze er toe over kunnen gaan, het in te slokken. Eens zag ik zelfs, een van de twee, die al heelemaal vergeten scheen, dat hij wat ving, voor de tweede maal duiken, en met twee visschen boven komen.

Kikkers schijnen ze ook niet te versmaden; ook zag ik er een, die wat lang onder was geweest, met een flinke rivierkreeft bovenkomen. Dat gevalletje scheen hem heel wat last te geven, want inplaats van zooals anders steeds, met een vaartje uit de beek op te wippen en meteen op de gewone wortel neer te vallen, waadde hij, moeilijk loopend, de begrinte oever op, het kreeftje achter zich meesleurend.

De eerste dagen van Maart zijn ook de slangen losgekomen. De wel, waaruit we ons water scheppen, schijnt een gezochte plaats van samenkomst voor die heeren. Ik ben zoo vrij bij iedere ontmoeting deze vrienden uit mijn drinkwater te verwijderen en ze, met behulp van een houtje, te beletten aan wal te gaan, voor ze een flink eind stroomafwaarts zijn gedreven. 't Idee lijkt me minder smakelijk, altijd slangenbadwater te drinken.

Eens, toen ik 's avonds water had geschept, om foto's te spoelen, was het eerste, wat ik in mijn spoelbak schonk, een meer dan handlange, magere, oranje landsalamander, met regelmatige rijen zwarte puntjes versierd. Als je dat water met smaak wilt blijven drinken, is het beter nooit 's avonds met een lantaarn te gaan kijken naar de salamanders en rivierkreeften, die dan graag de plaats voor hun gebruik reserveeren. Want ook de kreeftjes komen 's avonds eerst los. Als ik om 'n uur of negen naar mijn waschbeeren ga kijken, passeer ik een eindje beek, waar de bodem uit zwarte lei bestaat. Tegen dien donkeren ondergrond komen de kreeften bijzonder

duidelijk uit. Als ik daar even een lucifer afstrijk, kan ik ze allen op een hol zien retireeren naar den steilen oever van de beek, waar ze zich onder de leien verschuilen. Ofschoon hun schokkend achteruitzwemmen er onbeholpen uitziet, bereiken ze op die manier een aardige snelheid.

Er worden er hier veel gevangen, meest door de rots, waarop ze bijeen zitten, met dynamiet te laten springen. Een eind stroomafwaarts worden de slachtoffers van de ontploffing dan met een lantaarn opgezocht als ze langs komen drijven. Soms worden er wel twee of drie dozijn in een schot buitgemaakt.

Mij dunkt dat de menschen hier erg ontriefd zouden zijn, als ze hun dynamiet eens misten. Een gewone methode bijvoorbeeld, om gaten voor palen te maken is, de vaste kleibodem en steenen met dynamiet te doen opvliegen. De dynamietpatroon wordt dan in een gaatje met een ijzeren pen gestoken, tot een diepte van een halve meter ongeveer in den bodem gebracht, het gat dichtgetrapt en de lont aangestoken. Het is raadzaam, een flink eind achteruit te gaan, hoofdgrootte keien zag ik tot op twintig meter weggeslingerd. Het resultaat is dan een gat van twee voet diep, en dubbel zoo wijd. De dynamietworsten liggen uitgestald bij elke kruidenier, naast uien, petroleum en eieren; ze worden bij 't gewicht verkocht à 8 cent per pond.

Maar, laat ik terugkomen op mijn waschbeeren. Tot nu toe kon ik niet ontdekken waar ergens hun woning is. Maar elken avond zijn ze te vinden op dezelfde plaats, om kreeften te visschen op de droogliggende steenbanken van een van de mooiste kreken. Altijd komen ze met hun drieën, een heele groote en twee kleinere. Met hun sloffende, sluipende gang en hun nooit eindigend snuffelend zoeken, geven ze iemand de indruk van vette straathonden, die in de straatgoten naar afval loopen te zoeken. Voornamelijk loopen ze op de achterpooten; hun lange, platte handen grabbelen voortdurend in alle spleten. Ik kan niet dicht genoeg bij hen komen, om te zien of hun oogst nogal rijkelijk is; ik zie ze vaak, als ik op een uitspringend rotsblok klim, langs de randen van de banken sukkelen, altijd bang hun zwart en wit geringde staarten nat te maken, en zonder ophouden onderling ruziënd.

Soms kan er een minuten lang op dezelfde steen zitten, aldoor grabbelend in het water met zijn beweeglijke handen; of hij vrachten wier, of meterlange netten ophaalde, terwijl er niets is als kristalhelder water en puntige kalksteen. Van de gewoonte van deze dieren alles met hun handen te grijpen, maken de „trappers“ hier gebruik om ze te vangen. Een val voor „Coon“ is niets meer dan een twee duim diep gat in een omgevallen stam, waarin de punten van scherpgevilde hoefspijkers uitsteken, die schuin door het hout zijn ingeslagen. Op den

bodem van dit gat wordt dan een halve kreeft geduwd. Werkelijk worden de meeste coon's gevangen, doordat ze de langs de punten gestoken hand niet weer terug kunnen halen.

Er worden hier heel wat dieren om de huid gejaagd, voornamelijk de Skunk, het dier met de befaamde geur; dan de Mink, een in 't water levende marter, de muskusrat en de opossum. De gewone wolf van deze streken komt hier betrekkelijk weinig voor; twee soorten van vossen, de grijze en roode, zijn er meer.

Opossums zijn er hier in de bosschen ongelooflijk veel. Ik kan me niet voorstellen, wat een oud eikenbosch in dit vroege seizoen voor voedsel kan opleveren voor al die dieren, om er zoo moddervet op te worden.

Een fatsoenlijke opossum gaat voor niemand uit den weg; kom je zoo iemand op je weg tegen, dan is het tien tegen een, dat hij als een egel in elkaar gedoken zitten blijft; het dier schijnt te suf, of is mogelijk te bedaard, om zich uit de voeten te maken. Als regel worden ze met honden opgezocht in de bosschen. Dat is al een heel bijzondere jacht.

Meest trekt er een heele troep jongens op uit met twee of meer honden. Een lantaarn en een zak zijn de eenige gereedschappen. Zoodra een van de honden door 'n zenuwachtig keffen aangeeft, dat in een van de boomen een opossum huist, verzamelt zich het heele leger. De eerste maal leek het me onbegonnen werk, in stikdonkere nacht in een boom te klimmen, om een slaperige opossum op een van de takken te vinden. Maar zoo hopeloos is de zaak niet. Een van de jagers zet de lantaarn op z'n hoofd en tuurt naar boven.

Terwijl een kameraad klimt geeft hij aanwijzingen, aldoor lettend op twee oranje sterretjes, de oogen van 't blazende beest. De eenige manier om de wandelende beesten te zien, is zelf in de maneschijn te gaan wandelen, en daarbij is de lantaarn een goed hulpmiddel. Maar veel meer dan een paar groene of gele oogen, die de indringer tusschen de steenen door uit de verwarde wingerdkluwen aankijken, komt er al niet te zien. En je mag er wel een aparte hoed voor houden; petroleum stinkt.

Die jachten of strooptochten worden hier haast onveranderlijk in den nacht van Zaterdag op Zondag gehouden, en Zondag's zie je de huidjes te drogen hangen, en worden er opossums gebraden. 's Lands wijs, 's lands eer; ik heb te veel velletjes gezien en geroken, om 't gebrad naar waarde te kunnen schatten.

Honden schijnen nog veel meer verzot op dergelijke tochten en op de jacht in 't algemeen dan hun jeugdige eigenaars.

De hond van onzen naasten buurman komt haast elken avond even bij me kijken, of 'k ook plan heb

uit te gaan, en al geeft hij blijken van teleurstelling als ik me met kijken vergenoeg, en Coon en 'possum verder met rust laat, toch is hij altijd klaar om mee te gaan.

En waar „Slick“ ook is, altijd brengt de doffe toon van de loop van een jachtgeweer waar op geblazen wordt, hem op een draf. Een van zijn tours de force is, de konijntjes door 'n behendige omtrekkende beweging recht op 't geweer af te drijven, een handigheid die enkele honden aangeboren schijnt. Hij is ook heel niet afkeerig van een kluijfe, en ziet er volstrekt geen bezwaar in, maar vast aan 't wild te beginnen.

Als ik naar m'n waschbeerenkreek ga, moet ik er altijd om denken mijn lantaarn uit te laten, tot ik een flink eind in 't bosch ben, om zoo m'n vriend Slick kwijt te raken. Maar aan Skunk heeft hij een broertje dood. Ik denk dat een van die dieren hem eens de volle laag heeft gegeven, want met hoe groote ijver hij ook boomgaten en holen op mogelijke possum of civetcat onderzoekt, een gat dat ook voor 'n menschenneus naar skunk ruikt, wekt nooit zijn belangstelling. Ik heb hier nog geen levende skunk gezien, het is bij huden en bij ruiken gebleven.

De geur maakt niet die walgelijke indruk op me, die ze naar de verhalen moet hebben; alleen zooiets als sterke koffie en muskus gemengd. 't Verhaal gaat, dat 't eenige middel 't luchtje van je goed te krijgen, als je „stunk up“ (opgestonken) bent, is, je kleeren voor 'n week te begraven. De geschiedenis meldt niet of ze dan 't opgraven nog waard zijn.

In Californië heb ik later de skunk meer intiem leeren kennen, maar dat is voor 'n andere keer.

A. L. HAGEDOORN.

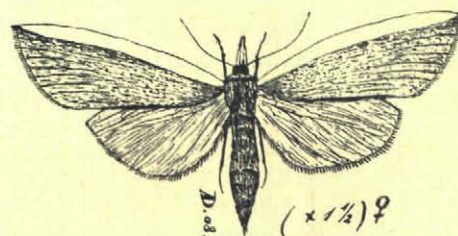

EEN WEINIG ERVARING.

Chilo cicatricellus Tr.

Zoekt overal en gij zult allicht iets vinden, dat uwe moeite beloont. Dit is eene waarheid, zooals er in de wei loopen, wanneer het zoeken maar met ijver geschiedt en niet te kort duurt. Een goede „ento“ zoekt en snuffelt dan ook altijd en in alle jaargetijden. 't Is wel eens vervelend voor anderen, die in uw gezelschap zijn. Menschen, die er geen hoogte van kunnen krijgen, waarom ge voortdurend op boomen, achter hekpalen, onder losse schors, langs schuurplanken, in poorthoeken kijkt, maken al spoedig de opmerking bij zich zelve — dat kunt ge ze aanzien — dat er geen vervelender kerels zijn dan de vlinderaars. Loopt het gesprek over het blijvend gedeelte, dan

antwoordt ge: precies als bij de vlinders, daar blijft ook een gedeelte den winter over. Spreken ze over goedkoope eieren met Paschen, dan zijn ze er als de kippen bij om die dieren kwanswijs te verwenschen, wijl ze de griend van rupsen schoongehouden hebben. Kortom, 't draait altijd op uw liefhebberij uit. Onderhands wordt ge evenwel beleefd op koolinspectie uitgenoodigd, daar kunt ge wel honderd vlinders

Chilo cicatricellus Tr.

vangen en wel duizend rupsen van afhalen. Ja! de larve van *Pieris brassicae* L. is wijd en zijd berucht. En steeds geeft ge den welgemeenden raad: om den anderen dag wat chloorwater tusschen de planten te storten, dat hindert aan deze niet, helpt tegen wortelvernielers onder den grond en houdt de vlinders bij de kool vandaan. De scherpe chloorlucht heeft waarschijnlijk op vlinders dezelfde uitwerking als op menschen. Vermakelijk zijn ook dikwijls de vragen, die ge te beantwoorden krijgt. „Zeg eris mééster, die witte kapelle, dat benne ommers van die ripses...?“ Jawel Piet, maar de rupsen komen uit eieren, die door de vlinders onder tegen de koolbladeren afgezet zijn. „Ja, die gele dotjes. Toen je me dat vroeger ôk al eris gezeid heb, ben ik ze geregeld kapot gaan wrijven en 'k mot zeggen, dat het goed helpt.“

Dezelfde Piet brengt u op een groot koolblad, een rups van een doodshoofd *Acheronta atropos* L.

Chilo phragmitellus Tr. (x 1 1/2)

„Assieblief mééster, wêr je moeder benaut van was, dêr zal je 't ôk van weze, zegge ze wel eris! Pakk 'm maar gau an! hè 'n mensch zou d'r griezelig van worre!“

Ge pakt hem aan.

„En wat doe je d'r nou mee?“

„Eten geven, Piet, en over een maandje verpopt ie in den grond.“

„Benne dat van die lange bruine dingen, die je met 't èrepeldelleve wel eris deursteekt?“